

## Cuộc sống trên nẻo đường tôi qua...

“Tạm biệt chị!”

Giọng nói liú lo không tròn vành rõ chữ cùng hai giọt lệ chực lăn ra khỏi bờ mi ngây dại của em như níu tôi ở lại. Tôi bước đi mà lòng bần thần nghĩ về một thời máu lửa đã qua. Hàng triệu người đã không tiếc máu xương để đổi lấy hòa bình. Nhưng cuộc sống không hề đơn giản, sau chiến tranh đâu chỉ tồn tại duy nhất một sự an lành. Những giọt nước mắt thương đau, thù hận còn chảy tràn trên gò má người mẹ khi ôm trong lòng mình đứa con không hình hài vì chất độc da cam.



*Vũ Thị Thanh Bình (thứ nhất từ phải sang) chụp ảnh lưu niệm với các em*

Qua nhiều phóng sự, tôi đã biết sự tàn phá kinh hoàng của Dioxin đối với con người. Nhưng chỉ khi đến nơi đây, xúc cảm đau đớn, xót thương trong tôi mới thực sự vỡ òa. Không chỉ đơn thuần là sự khiếm khuyết về thân thể. Ẩn nấp sau hình hài tội nghiệp ấy là nỗi đau tinh thần như vết sẹo lớn không loại thuốc nào có thể chữa lành. Về mặt nhân nhô cùng thái độ giận dữ như mãnh thú vì bất lực khi không thể với tới chiếc ghế lệt tệt của một người tóc đã bạc màu sương - điều vốn dĩ rất dễ dàng với những đứa trẻ bình thường đang ở độ tuổi chập chững tập đi. Con đau vật vã bất chợt làm tắt nụ cười vốn đã yếu ớt của em thơ. Chất độc da cam đã khiến em không thể thoải mái vui chơi, tung tăng cắp sách đến trường, sống một cuộc sống rất đời đời dị như bao đứa trẻ cùng trang lứa. Và còn nhiều, rất nhiều cảnh tượng éo le khác sẽ làm ta xé lòng, bật khóc khi chứng kiến nó.

Cùng chơi đùa với các em, đôi khi chạnh lòng trước ánh mắt đờ đẫn. Em như trang giấy trắng không cần quan tâm cuộc đời ra sao cứ hồn nhiên thích thú trước những trò chơi mới mẻ. Và, em vẫn mỉm cười sau mỗi cơn đau. Đó có thể trở thành điều đáng quý nhất trong cuộc đời này chăng? Em cười mỉm, cười thành tiếng, hay có khi cười trong ánh mắt. Nụ cười trên khuôn mặt không trọn vẹn ấy đủ sức làm tan cái nóng oi ả của ngày đầu hạ.

Có lẽ ai trong chúng ta cũng đã từng một lần oán trách ông trời vì thấy mọi thứ mình đang có quá ít ỏi, thấy ghen tị vì mình không may mắn. Tôi đã từng như thế. Rồi tôi cũng đọc và học hỏi rất nhiều để hoàn thiện nhưng chưa đủ. Trải nghiệm thực sự mới khóa lấp được những gì còn thiếu sót. Cuộc đời là một chuyến đi và qua chuyến đi ấy ta biết chia sẻ, biết hài lòng và trân trọng những gì đang có. Ai cũng thấy rằng một món quà rất cần thiết trong lúc khó

khăn. Đôi khi đơn giản đó chỉ là lời động viên, cái nắm tay thật chặt, cái ôm ấm áp cũng đủ khơi dậy niềm vui sống cho một con người.

Thật tình cờ, Câu lạc bộ tình nguyện Duy Tân chúng tôi trong chuyến đi lần này lại gặp đoàn DAEGU từ Hàn Quốc cùng đến thăm trung tâm. Tình người bao la đến thế! Không cần quan tâm sự cách biệt về quốc gia lãnh thổ, những con người xa lạ giao hòa nhau ở điểm Yêu thương cùng tìm tới một nơi. Và để rồi chúng tôi nhận ra: những điều mình làm chỉ như hạt cát giữa sa mạc mênh mông. Điều đó như tiếng gọi trách nhiệm đối với dân tộc, giống nòi thúc giục chúng tôi tiếp tục dấn thân trên hành trình thiện nguyện. Dẫu rằng trời nắng hay mưa, màu xanh tuổi trẻ sẽ chẳng bao giờ phai nhạt trong trái tim, trên mỗi con đường chúng tôi đi.

*(Vũ Thị Thanh Bình - SV khoa KHXH&NV)*